

Interviu cu Lee Yong-ju

Coreea crede in demoni- Un interviu cu Lee Yong-ju

de Miruna Vasilescu

Lee Yong-ju si-a inceput cariera de cineast alaturi de cel mai important regizor coreean al momentului, Bong Joon-ho, cu care a lucrat, in calitate de asistent de regie, la cunoscutul **Memories of Murder** din 2003. Experienta i-a prins cat se poate de bine si influenta lui Bong se simte, caci Lee are aceeași atentie maniacala pentru detalii. Fiecare secunda din primul sau film, **Possessed / Bulsin Jiok**, exploreaza la maximum spatiul, personajele si frica. In plus, ca si Bong, nici Lee nu se teme sa adauge straturi de realism peste cele mai ireale intamplari. [Possessed](#) urmareste indeaproape cativa oameni si felul in care se raporteaza fiecare dintre ei la un eveniment posibil supranatural. Cat si ce crede fiecare despre lucrurile ciudate care se intampla. Rezultatul nu e cel mai horror film horror, e ceva diferit, pentru ca Lee reuseste sa pastreze tensiunea si misterul de la un cap la altul, jucandu-se cu realul si irealul, cu cliseele filmelor de groaza si cu superstitiile poporului coreean. Se abtine (cat poate...) de la sperieturi false si permite spectatorului sa-si puna intrebari si sa-si creeze propriile scenarii posibile.

La Festivalul International de Film de la Rotterdam de anul acesta, Lee Yong-ju mi-a spus cate ceva despre lungmetrajul lui de debut si despre complicatele cai ale credintei. In [Possessed](#), protagonista Hee-jin (Nam Sing-mi) incearca sa-si gaseasca sora mai mica, disparuta, si e prinsa intre povestile ciudate ale vecinilor, fanatismul religios al mamei si cinismul unui politist lipsit de credinta.

Cum a inceput totul? Care a fost prima idee, inainte sa incepi lucrul la scenariu?

Prima si prima data am vrut sa stiu cum stau lucrurile cu samanii, clarvazatorii, genul ala de oameni. Apoi am inceput sa fiu interesat de credinta, si apoi de credinta ca "incredere in ceilalti". M-am gandit ca in orice relatie intre doi oameni e nevoie de un minimum de incredere. In lipsa acestei minime credinte - in celalalt - si in lipsa oricarei credinte, lucrurile devin nesigure, si adesea, infricosatoare. E un teren propice pentru horror. Am vrut sa cercetez exact momentul in care, ramasi fara raspunsuri, oameni incep sa creada, sperand sa gaseasca in credinta o scapare. Rezultatul este un film horror despre lipsa de credinta... Si cultura mea ma ajuta. In Coreea, sunt nenumarati fanatici care se roaga pentru miracol si incearca sa raspandeasca credinta pe strazi. Asta se intampla atunci cand se sperie si simt ca nu mai au de ce sa se agate.

Care e viziunea ta vizavi de fenomenele din film? Crezi ca exista lucruri care nu pot fi dovedite rational? Care este religia ta?

Citesc tot felul de lucruri despre miracole savarsite de puteri necunoscute. Sunt doua feluri de oameni pe lumea asta: oameni care cred in lucruri de genul asta si oameni care nu cred in ele. Dar mai sunt si rataciti, intre cele doua categorii. Eu sunt printre ei si n-as sti sa reactionez daca as asista la un astfel de miracol. Am vrut sa ridic aceasta "problema" si publicului. Ce faci atunci cand esti pus fata in fata cu incredibilul? Toata senzatia de horror vine tocmai din nesiguranta asta de sine. Oamenii nu stiu ce ii asteapta si se tem. Daca vorbim despre religie... cred in dualitatea asta care exista in toate religiile: rai si iad, doua parti ale aceleiasi monede. Cu totii ne temem de ce e mai rau - Iadul - si ne dorim ce e mai bine - Raiul, doar ca niciodata nu putem fi siguri, nici de una nici de celalata. Suntem vulnerabili si dezorientati, normal ca avem nevoie sa credem in ceva mai mare decat noi.

Publicul a ras la cateva secvente. Erau fragmente intentionat amuzante? Exista in film o viziune satirica la adresa societatii / religiei etc.?

Asa si-asa. Cateodata situatiile erau intentionat amuzante - un fel de satira, da. Insa, alteori, oamenii au ras in moment pe care nu mi le-as fi dorit amuzante. Reactia a fost cumva noua pentru mine si dau vina pe diferentele culturale dintre Est si Vest. Pot sa inteleg ca aici unele lucruri par exagerate, dar in Coreea sunt pur si simplu franturi din viata de zi cu zi. Vecina isterica si vorbareata poate fi amuzanta, inasa nu am inventat personajul de dragul dozei de ridicol pe care il contine. E o copie cat se poate de fidela a realitatii. Simt diferenta. Coreea nu a ajuns inca la acelasi nivel de dezvoltare. Apropo de asta, cineva din public m-a intrebat dupa proiectie cum e posibil ca intr-o tara care a cunoscut o dezvoltare majora in ultima vreme sa mai existe astfel de fanatici, care nu par sa fi progresat deloc. Nu cred ca progresul unei societati inseamna ca membrii ei nu mai sunt dintr-o data religiosi, dar e adevarat ca, desi Coreea a progresat, coreeni au ramas cumva intepeniti... Oricum, reactia asta m-a pus pe ganduri. Poate o sa fac o comedie in viitorul apropiat...

Am observat unele detalii in film, cum ar fi tusea, o secventa a personajului principal, dintele insangerat pe care il gaseste, pasarea ciudata care ii da tarcoale etc. Toate acestea inseamna ceva sau sunt doar directii menite sa intrige publicul?

Majoritatea simbolurilor pe care le-ai mentionat au o semnificatie. De exemplu, in cultura coreeana, cand visezi ca pierzi un dinte inseamna ca cineva din familie va pati ceva rau - si asa se si intampla in film. Pe de alta parte, pasarea nu reprezinta nimic. E doar un element, sa zicem, straniu. Dar cu tusea e o adevarata poveste. Tusea indelungata si febra sunt, in traditia noastra, "simptome" ale oamenilor posedati de diavol. Am incercat sa construiesc pe ea, are un anumit crescendo. Apare si in scenariu, ca indicatie de regie. Una peste alta, e adevarat ca am folosit tot felul de trucuri, pentru ca imi place sa ma joc cu asteptarile publicului. Imi place sa conduc spectatorul pe o pista si apoi sa-l duc in cu totul alta directie. Si joaca asta nu e prezenta doar in detalii. In filmul meu, lupta dintre bine si rau nu se soldeaza cu victoria niciuneia dintre parti, desi e evident ca publicul se astepta ca una din ele sa castige. Dar am vrut sa pastrez misterul care ne inconjoara si in viata de zi cu zi. Lucrurile nu sunt niciodata albe sau negre si noi nu stim ce ne asteapta.

Care a fost reactia publicului coreean la acest film?

In Coreea, premiera a avut loc in august 2009 si cifrele de box-office n-au fost prea mari, asa ca, intr-un final, l-au scos din cinematografe, pentru ca nu aducea spectatori. Cu toate acestea, cei care l-au vazut m-au laudat. Presa a primit filmul cu mare entuziasm. Am primit si cateva premii pentru el.

Care sunt urmatoarele tale proiecte?

In prezent scriu un scenariu despre un barbat si o femeie care construiesc o casa. Nici urma de horror. Eu am studii de arhitect si am lucrat ca arhitect pana sa ma apuc de filme. Asa ca sunt fascinat de aspectul asta al lucrurilor: casele, asezamintele, spatiile si istoria lor, conexiunile dintre oameni si spatiu. E valabil si pentru **Possessed**, unde am urmarit indeaproape dinamica unui bloc plin de oameni si felul in care ei interactioneaza cu spatiul. Cat despre noul scenariu, il aveam in minte dinainte de **Possessed** si acum am reluat munca la el. In general, nu m-am fixat pe vreun gen de filme. Pentru mine conteaza sa am o poveste buna de spus si un public interesat sa o auda. Nu conteaza daca filmul e horror, de dragoste, thriller sau comedie. Cred ca singurul gen de la care m-as abtine deocamdata este filmul porno.

[promo film: